

סוגרים שבוע

מספרים ש...

המאמץ הנדרש כדי לעוף

יום אחד, הופיע פתח קטן בגולם. הילד שישב והביט כמה שעות על הפרפר ראה איך הוא מתאמץ לדחוף את גופו דרך אותו פתח קטן. לפתע, הפרפר הפסיק להתקדם. נראה היה שהוא התקדם ככל יכולתו ואינו יכול יותר.

אז הילד החליט לעזור לפרפר הוא לקח זוג מספריים ופתח את הגולם. הפרפר יצא בקלות, אבל גופו היה מנוון והכנפיים שלו מכווצות...

הילד המשיך להתבונן, בציפייה שכל רגע כנפיו של הפרפר יפתחו, יגדלו וייפרסו - ובכך יתמכו ויעצבו את גוף הפרפר. אבל זה לא קרה!

למעשה, הפרפר בילה את שארית חייו בזחילה עם גוף מנוון וכנפיים מכווצות. הוא אף פעם לא הצליח לעוף.

הילד בחסדו וטוב לבו לא הבין שהגולם הדחוס ומאבק הפרפר לצאת ממנו, הם היו דרכו הטבעית לדחוף נוזלים מגוף הפרפר לתוך כנפיו כדי שיוכל לעוף אחרי שייצא לחופשי מן הגולם.

נקודה למחשבה: מה הסיפור הזה יכול ללמד אותנו על החיים?

נסו להיזכר בדברים קשים ולא נעימים שקרו לכם בחיים. האם במבט לאחור אתם יכולים לראות מה הם נתנו לכם? כיצד שינו אתכם?

פותחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

הבטחות - "לא יזל דברו ככל היצא מפיו יעשה" (ל,ג) - פוליטיקאי מפורסם אמר פעם כתגובה לשאלה מדוע אינו מקיים את הבטחותיו מלפני הבחירות: "נכון שהבטחתי, אבל לא הבטחתי לקיים". ברור שאמירות כאלו מקוממות, אבל מה תאמרו לטענה ש"דברים שרואים מכאן לא רואים משם", "יש לחצים בינלאומיים חזקים", "קיים מידע מסווג שמשפיע על ההחלטות", האם דברים כאלו מצדיקים חוסר נאמנות להבטחות ישנות? האם קרה לכם באופן אישי שהפרתם הבטחה? למה?

לקיחת שלל - "ויקחו את כל השלל ואת כל המלקוחו בְּאֲדָם וּבְבְהֵמָה" (לא,יא) - האם לדעתכם יש בעיה מוסרית בלקיחת שלל מהאויב בעת מלחמה? האם זה משנה אם כל חייל לוקח לעצמו או שהצבא לוקח בצורה רשמית ומאורגנת את השלל ואז מחלק לפי שיקוליו?

מתוך הפרשה

תקציר הפרשה: פרשיית נדרים * מלחמת מדין * הגעלת כלי הגויים וחלוקת השלל * נחלת בני גד וראובן בעבר הירדן * סיכום 42 המסעות במדבר * מצוות ירושת הארץ וגבולותיה * ערי הלויים וערי המקלט * דין בת יורשת נחלה.

בסך הכול מילים...

פרשת השבוע פותחת בנושא הנדרים "איש כי ידר נדר לה' או השבע שבעה לאסור אסור על נפשו לא יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה". רש"י מסביר - לא יחל דברו - "לא יחלל דברו. לא יעשה דבריו חולין".

במילים אחרות - דיבור של יהודי הוא **דבר קדוש** וצריך להיזהר מאוד לא לחלל אותו.

יש בכך חידוש גדול לעומת היחס המצוי בעולם שלנו למילים. אנשים מאוד מתפעלים כשמישהו עושה איזה דבר. אם בבית ספר תלמיד מכה או פוצע חלילה תלמיד אחר - תהיה לכך התייחסות חמורה.

לעומת זאת, אם הוא יפגע בו במילים, יעליב וישפיל אותו, ייתכן שיעברו על כך לסדר היום מבלי לנקוט אף צעד.

בעולם המודרני בו יש שפע של מלל שרץ באוויר, ואמצעי תקשורת (סלולארי, סמס, ווצאפ, פייסבוק) רק מעצימים את נחשולי המילים שעפות לכל עבר, וגורמים לזילות של המילה ולזלזול של אנשים בחשיבות של מה שנאמר.

התורה מייחסת חשיבות גדולה למילים. אדם שאסר על עצמו דבר מסוים, מחויב לגמרי למה שאמר ואסור לו להפר את הנדר שלו. לברכה או לתפילה יש כוח רב להשפיע או לשנות את המציאות. שלמה המלך החכם באדם קבע "מוות וחיים ביד לשון" (משלי יח, כא) - יש כוח ביד המילים של האדם לפגוע ואף להרוג, וכנגד זה יש בכוחן לתת חיים, לחזק, לעודד מי שזקוק לכך.

בגיל שמונה ימים עורכים לכל בן יהודי "ברית מילה", אך ישנה ברית נוספת שנכרתת בינינו ל"מילה" (word). הברית שיודעת להעריך את הכוח והחשיבות של כל מילה. שמכוונת אותנו לא להוציא מן הפה דבר שייטכן שלא נוכל לעמוד בו. ששומרת על כוח הדיבור שלנו מלגלוש למקומות שליליים וממקדת אותו שלנו בלתת חיים, לחזק ולפרגן.

ומה אתכם?

כיצד אתם משתמשים בדיבור שלכם?